

CONTINUARÉ CAMINANT

per CONXA ADELL I CARDELLACH,
monja de Sant Pere de les Puel·les

El primer diumenge de Quaresma, Jesús no es podia quedar per sempre al desert, havia de continuar caminant. Avui, segon diumenge, Jesús no es pot quedar en la placidesa del Tabor, ha de continuar caminant. El tercer diumenge, Jesús no es podrà quedar al mercat bolcant taules, continuarà caminant. El quart diumenge, Jesús no es podrà quedar amb el seu nou amic Nicodem parlant de Déu, ha de continuar caminant. El cinquè diumenge, Jesús no es podrà quedar amb els seus amics deixebles, obrint-los el cor, ha de continuar caminant.

Jesús, que és el camí, sap molt bé on va, no s'atura, malgrat els moments de temptació i de torbació. Ha d'anar a Jerusalem, tot i sabent el que a Jerusalem li espera. Què és el que el sosté en la seva idea fixa? La gentada, els amics, els deixebles? No, l'únic que el sosté és el Pare, el seu Pare. Com també serà el seu Pare l'únic que acompanyarà Maria en el seu camí de passió.

L'escena del Tabor és la rúbrica de Jesús d'aquest camí i la rúbrica també del Pare assenyalant el Fill: «Aquest és el meu Fill, el meu estimat; escolteu-lo». Ens podem imaginar amb quin to va dir Déu Pare aquestes paraules clau: fill, estimat i escoltar?

El Pare confirma que Jesús és el seu Fill, aquell a qui estima tant que només pot escoltar-lo. Déu Pare diu «escolteu-lo», perquè abans ell mateix ja l'ha escoltat. Escolteu-lo, perquè ell és La Paraula. Feu silenci dins vostre per escoltar què us diu, no a tots globalment, sinó a cadascú personalment.

Tens por de sentir la seva veu? Més aviat hauries de tenir por de no sentir-la. Et parla de tantes maneres! A vegades amb una claredat tan blanca com la llum del Tabor que et deixa admirat; a vegades amb enigmes com «ressuscitar d'entre els morts».

No pots deixar de seguir-lo, encara que sovint no l'entenguis ni sàpigues on va ni què vol. Abraham també camina, Déu li ha demanat una cosa estranya i Abraham ha respost dues vegades: «Aquí em teniu». Com a Abraham, en aquesta Quaresma Déu ens demana una cosa més al límit, per no anteposar res a l'amor del Crist, com diu sant Benet (RB 4,21).

També cadascú de nosaltres, malgrat la possible foscor que a vegades ens paralitza, cantem com el salmista: «Continuaré caminant entre els qui viuen a la presència del Senyor». I més endavant diu: «Vós em trencàreu les cadenes». És ell qui trenca les cadenes de tants dolors imposats però, sobretot, és ell qui ens trenca les cadenes que nosaltres mateixos ens hem imposat.